

Freibergben. A mellékfoglalkozású orgonisták —immár 24. alkalommal megrendezendő— továbbképzését ezidén április 25. és 29. között Hamburgban tartják; az előadói szeminárium témái: Samuel Scheidt dalvariációi a *Tabulatura nova*-ból valamint Bach egyes művei (BWV 538, 545, 599–644).

Enyedi Pál

Musique Sacrée — L'organiste 1999, No 244

A francia folyóirat idén lépett 125. évfolyamába. Ez alkalomból röviden ismeretjük legújabb számának tartalmát.

Ez a szerény formátumú egyházzenei lap —melyet inkább füzetnek nevezhetnénk— 12 oldalnyi szöveggel (cikkek, hírek, hirdetések) és kétszer ennyi kottamelléklettel jelenik meg. Tartalmát tekintve tulajdonképpen testvérlapunknak tekinthetjük, bár írásai inkább ismeretterjesztő, mintsem tudományos jellegűek, s főként egyházzeneszek —orgonista-kántorok, énekesek és kórustagok— számára készülnek.

A főszerkesztő Armand Ory abbé vezércikke arról elmélkedik, hogy az egyházzeneszek az ezredvégén mintha kedvüket veszítették volna a jó egyházzeneért való küzdelemben. A cikk tanúsága szerint ezzel még az újságot is megvádolják egyes olvasói. Ory atya szavaiból kitűnik, hogy a francia egyházzene a magyarországihoz hasonló problémákkal küzd. Hasonlóan zavaros elképzelések sokasága él arról, hogy mi is a liturgikus zene feladata, szerepe, és hogy milyenek kell lennie a jó egyházi zenének.

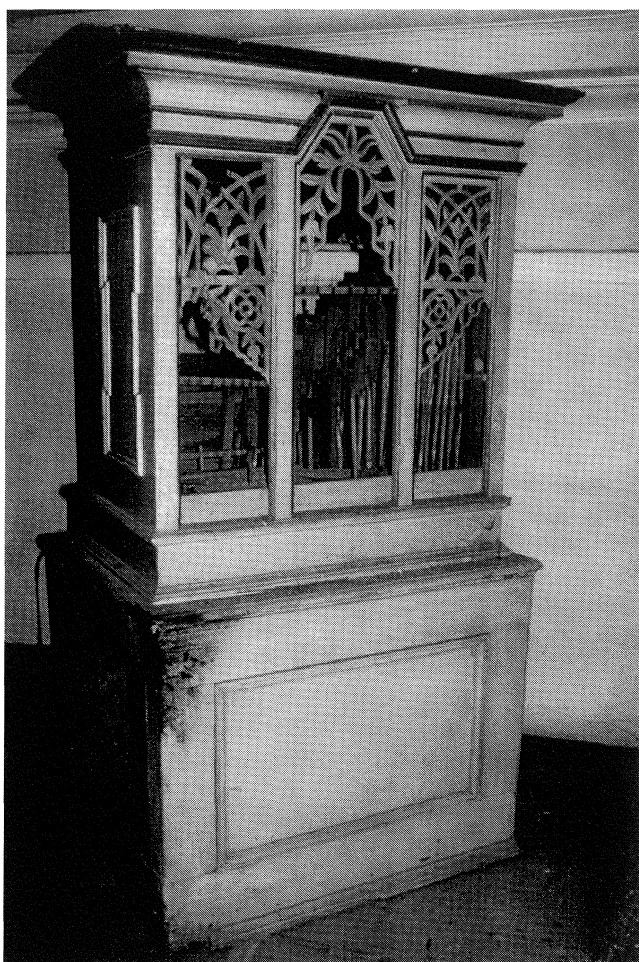
Valószínű ezek a kérdések inspirálták a következő hosszabb cikket, melyben Jean-Pierre Longeat abbé a *szentmise liturgiájával* foglalkozik. A II. vatikáni zsinat óta eltelt időben történt változásokat elemzi tárgyilagosan. A liturgikus cselekmény részleteit a zsinat után nem dolgozták ki a szükséges mértékben, ezért honosodhatott meg sokféle és szerencsétlen szokás, melyeket —a veszélyekre figyelmeztetve— a szerző részletesen végigtárgyal. A vallomása szerint konzervatívizmustól mentes, de a tradíciókat ismerő Longeat a mise elejétől kezdve —amely szerinte ma sok esetben inkább hasonlít egy hivatalos értekezlet megnyitására, mintsem egy szakrális cselekmény kezdetére— végig elemzi a liturgia fontos részeit. Foglalkozik például a kezdőének szerepével, azzal, hogy hova és mikor álljon a pap és az asszisztencia, kiemeli az énekelt liturgia fontosságát, stb. Az éneklést még az olvasmányok esetében is szorgalmazza, és ígéretet tesz, hogy ehhez a következő számban dallamokat közöl! Ezzel kapcsolatos elvei helyesnek tűnnek, azonban a jelenlegi szám zenei mellékletét tekintve (ld. később) némi fenntartással kevert kíváncsisággal kell várnunk az erre vonatkozó zenei anyagot.

A következő kis tanulmány a *modalitásról* szól. Alapos, korrekt, mégis könnyen érthető összefoglalása ez olyan zeneelméleti témáknak, mint például a tonalitás vagy a modális harmóniák. A szerző Pierre Doury.

A folyóirat végén új kották, könyvek valamint CD-lemezek rövid ismertetéseit találjuk.

A jelentős (2x12 old.) zenei melléklet orgonadarabokat és orgonakíséretes egyházi énekeket tartalmaz. A többségében friss szerzeményekben (mely alól az egyetlen kórusmű, Pedro de Cristo [+1618]: „Ego sum panis” című motettája kivétel) a századelő megszokott francia posztromantikus használati zenéjének stílusa él tovább. A zeneszerzők: Pierre Doury, J. D. Pasquet, Paul Barras, Lucien Guittard.

Merczel György

*Révo-Komárom, Szent Rozália-templom. Georg Reinhart 1824, I/4.
Fotó: Dékány András*